

חמרורים

זכה ♦ בפסגה הגדולה של מיפוליהפס, במדינת מסאצ'וסטס שבצפון-מזרח ארצות-הברית, כסך 7,110,540 דולר, ז'אן גרארי, מהגר מהאיטי שהגיע לארצות-הברית לפני 12 שנה. לתדהמת הכל עיכב גורארי את פדיון הוכיח במשך תשעה ימים, מכיוון, כפי שהסביר לאחר מכן, חותנתו היתה בתהליך החלמה אחרי ניתוח-כליות. שתי בנותיו היו חולות והוא עצמו סבל מכאבים בגב והיה חשוב לו "שכולם יהיו בבריאות שלמה כדי ליהנות מהזכייה".

נחוג ♦ יום-הולדתו ה-65 של **בנימין תמוז**, פסל וסופר (חיי אליקום, רקוויאם לנעמן), מראשוני הכנענים, שלמד אמנות בפאריס, ולמרות היותו איש פלמ"ח היה גם קצין-קשר בין הסוכנות היהודית והצבא הבריטי של מלחמת-העולם וגם צנזור בשנות המנדט האחרונות. לאחר מכן היה במשך 13 שנים העורך הסיפורי של הארץ. נספח התרבות של ישראל בלונדון וגם מחבר סיפרי ילדים פורה (המלך ישן ארבע פעמים ביום).

נחוג ♦ בחיפה, יום-הולדתו ה-70 של **יעקב אורלנדר**, משורר, מחזאי, מתרגם (המורבעים של עומר כייאם), ואביה של שימרת אור, התמלילנית ומעצבת-האופנה (במיוחד: שימלתי-כלה). אורלנדר הוא בנו של שומרי-עדות באוקראינה, שעלה ארצה והיה לבעל רפת בתל-אביב הקטנה (באיור תיאטרון הבימה של היום).

נשיא לשעבר פורד
מיליון דולר לשנה

הוא פירסם את שירו "זראשון (מגדל השרירים) בגיל 19 ותוך שנה היה למשורר שיריהעם של ארץ-ישראל עם סובבונים להט אש בוערת. יותר מאוחר, אחר לימודי דרמה בלונדון, שירת בגזרות ובחטיבה היהודית הלוחמת, לה חיבר את הימנונה (ועלי נא, עלי, שהבת שלי) התפרסם באינסוף שלגרים מלילה משתער. אש מן ההרים עד עץ הרימון נתן ריחו. בין יום-הולדתו ליריחו.

נחוג ♦ יום-הולדתו ה-70 של **ג'ראלד רודולף פורד**, מי שהיה במשך 895 ימים הנשיא ה-38 של ארצות-הברית. פורד, שנולד כלסלי קינג' קינג, בנו של סוחר צמר, קיבל את שמו הסופי בגיל שנתיים, כאשר אמו התגרשה מאביו ונישאה לזון בחנות-צבעים, ג'ראלד רודולף פורד, שאימץ את הילד ונתן לו את שמו. פורד, ספורטאי מצטיין (כדורגל ואיגרוף) באוניברסיטה שבה למד מישפטים, היה סגן-אלוף בחיל-הים (על נושאת-מטוסים) וחבר קונגרס בגיל 35. אחרי 24 שנים בקונגרס בחר בו ריצ'ארד ניקסון לסגני-נשיא, כאשר סגנו הנבחר, ספירו אגניו, נאלץ להתפטר בעוון נטילת שוחד. 243 יום מאוחר יותר, כאשר ניקסון נאלץ להתפטר אף הוא, בגלל פרשת ווטרגייט, היה פורד לנשיא ארצות-

עם לאה רבין, במסיבה רשמית.

החתונה הפוליטית של

רן כהן (מימין) ושולמית

אלוני (משמאל) לא

עלתה יפה. בין השאר

לא שילם החתן את

המזון שהבטיח לכלה

עוד לפני שנודעו תוצאות הבחירות לכנסת ה-11, כבר סוערות הרוחות ברשימת ר"צ "המורחבת". העילה לרוח העכורה היא כספית. אנשי רן כהן, שהצטרפו לרשימה, הבטיחו להביא עימם גרונות של 50 אלף דולר. המקור לסכום הזה אינו ברור. כנראה מדובר בתרומות מחו"ל, בתוספת מימון סיעת-של" בהסתדרות.

דנטים קמפוס, התחבר ללאומנים מסוגו של מיכה מיימון, שהצטרף בשבוע שעבר לליכוד (העורס הזה 11.7.84) וגילה איבה גלויה למגע-השלום בין ראשיהתנועה ובין אש"ף. הרקורד שלו בשל"י היה פלגני, והאורינטציה היתה תמיד לכיוון המערך. הכל ידעו שהוא נושא את פניו לכנסת בכל מחיר, חרף העובדה

אש"ף, יאסר עראפת. הוא ביקר שם, אומנם, כעיתונאי, אך איש לא הטיל ספק במשמעות הפוליטית של הביקור. מחנה-השלום הישראלי הסלים באותו היום את צעדיו נגד המלחמה, הפגין את שאט-נפשו מהמזור על ביירות. הוא התברל לחלוטין מתנועת העבודה ומסוגריים-לנצורים. מסוגו של יצחק רבין. המחווה הזאת היתה

הנדוניה

לא שולמה

אלא שאנשי כהן אינם עומדים בהתחייבות זו. הסכום המובטח הצטמק מיום ליום, ואחרי נסיגה משמעותית של 100 אחוזים, ירד עד ל-9000 דולר בלבד.

כהן היה מוכן להשיג הלוואה של 13,000 אלף דולר נוספים, אבל דרש מתנועת ר"צ לחתום שטר-ערכות לסכום הזה. שולמית אלוני וחבריה רחו את ההצעה בבוז גלוי. בלא הכי ירדה בעיניהם אמינותם של אנשי ר"צ. כל השירוק הזה איכזב. ויקו לענבים ויעש ביאשים".

אחד מבכירי פעיליה של אלוני סיפר בתחילת השבוע להעולם הזה שבקרוב חברי-התנועה שוררת התמר-מות רבה על שיבוצו של רן כהן במקום השלישי ברשימת ר"צ. "ההפסד שלנו הוא נקי", אמר הפעיל, "הבורר גנים תומכי אלוני, שהיוו מאז ומתמיד את עמוד-השדרה של התנועה, רואים בכהן שמאלן קיצוני, אדום". אנשי-השמאל, מתנגדי המלחמה בלבנון, אנשי יש גבול, תומכי פיתרון ישראלי-פלסטיני, רואים בכהן קרנף, אדם שכשל במלחמה, שהעניש סרבני-שירות בלבנון, שהתפאר בחלקו במלחמה. הרמה האינטלקטואלית שלו היא פחות מאפס. לא יצא לנו ממנו שום דבר, חוץ מאשר 9000 דולר אומללים, שעליהם נשלם בריבית דריבית, מכיוון שבגלל רן כהן נאכר מנרט אחד לפחות".

איש "מבולבל"

קשה להטיל ספק בקביעה זו. כהן היה מנהיג פלג מני בשל"י, ולחם שם בהתמדה באנשיהשלום העייקיים. בכל תקופת פעילותה של של"י התייחס בעוינות רבה לשתוף פעולה יהודי-ערבי, התנכל לאירגון הסטרי

הברורה שאין לו כישורים כלשהם, למעט כושר-דיבור דמגוגי, כרמה נמוכה במיוחד. של"י היתה משופעת בכוח-אדם מעולה, ומטבע-הדברים היה היחס לכהן ולזלני במיקצת. הוא ריכז סביבו חבורה מצומצמת של קיצוניקים וקומוניסטים לשעבר מאנשי מקי, חוריי-בתשובה מובהקים שהצטיינו בעמדות לאומניות. הוא חתר בהתמדה למעמד של מנהיג התנועה. הוא הצליח בכך רק אחרי שכל מייסדי של"י נטשו אותה, והשאירו לו מיסגרת אירגונית ריקה, שם וסמל. התוכן הפוליטי נרד למקומות אחרים.

נקודת-השבירה האמיתית של רן כהן היתה במלחמת הלבנון. האיש לא הצטרף למחאה המיידית נגד המלחמה. הוא החריס, כדרכו, את הוועד נגד המלחמה בלבנון, את העצמות ופעולות-המרי נגד מעשיההוועד במהלך הפלישה של שרון לארץ זאת. תחת זאת הופיע במהדרות-חדשות בטלוויזיה, עמוק בשטח בלבנון, והכריז קבל המדינה כולה שהוא "מבולבל".

לא מזועזע, לא מוחה, לא מסרב (כשסביבו ווועות השבועות הראשונים לפלישה, מחנות הפליטים המופצצים, ביירות הבוערת) אלא "מבולבל". כבר אז איבד כהן את מנייתו במחנה השלום הישראלי, אבל ידו היתה נטויה. בי3 ביולי 1982 ביקר אורי אבנרי בבירות הנצורה ונפגש עם ראש

השלוש נגד המלחמה. זה היה אות לרן כהן להפסיק להיות "מבולבל". הוא הופיע בכל הבמות של העיתונות הלאומנית בארץ (שאימצה אותו מאז אל ליבה), גינה נמרצות את אבנרי ואת חבריו. הם היו, בעיניו, "לבלרים של ערפאת". מסעי-ההשמצות שלו נגד מחנה-השלום עורר הדים עצומים.

כהן לא הצטרף לאלי גבע במסע נגד הפריצה לביירות. הוא הפך קרנף מובהק, לפחות מנקודת-ראותם של הלהצים לשלום. בשל"י היתה התמרמרות רבה נגד הנהלת-התנועה התלכדה ברוב עצום נגד כהן, ובעד הפגישת עם ערפאת. למרבה הצער מנע אבנרי את קבלת הצעת הגינוי נגד כהן, שהיתה מוציאה אותו למעשה משל"י. אבנרי רצה להציל את אחרות מחנה של"י, אבל המחיר היה יקר. כהן נשאר בשל"י, והמשיך להכפיש את אנשי השלום לא רק בהתנהגות בנושאים פנימיים של התנועה, אלא גם בהתנהגותו הפומבית.

לשיא הגיע רן כהן בהצהרה בראיון ארוך ב"מעריב", שבה התפאר על חלקו בהסגרת הפלסטינים בלבנון. "יריתי אלי פי סגים על ביירות", התלהב כהן. הוא הפליג בתיאור מעשי הגבורה שלו, ביעילותו הרבה

כלוחם, בהקשר של מלחמה תוקפנית ופושעת זאת. כל אנשי השלום שקראו את הראיון הזה פשוט סתמו עליו את הגולל. "רן גמר אצלי", אמר איש "מוקד" מסור בעבר, "ואפילו טילפנתי אליו לגן-שמאל ואמרתי לו מה רדתי עליו ועל מעשיו".

נטל אלקטוראלי

כהן הצליח לשמור על חברות פעילים קטנה, שבה כלולים גם כמה אנשי-שמאל טובים, הקשורים עמו בחברות רבות-שנים. כל הנדוניה האלקטוראלית שלו, שהביא לר"צ, אינה מגיעה ל-300 קולות. תחת זאת איבדה אלוני את הסיכוי לקולותיהם

לא שולמה

של יונים, אנשי-שלום, חברי תנועת-המחאה ואוהרי סרבני המצפון. העובדה שרן כהן לחץ, רק לפני שלושה חודשים, על שני סרבני-שירות בלבנון ללכת לשם בניגוד למצפונם, ואף הענישם בריתוק של 28 ימים (עונש קל יחסית), גמרה אותם בקרב השמאל הישראלי. כהן איננו נכס, אלא נטל אלקטורי.

רן כהן שילם במטבע אידיאולוגי עבור הכללתו ברשימה. הוא הסכים למצע סיפוחי-סטי. הכולל את 120 אלף הפלסטינים באזור ירושלים בריבונות ישראל. בכך הוציא את עצמו, ואת כל חברות הקטנה, מכלל מחנה-השלום העייקי.

חבר-לשעבר, מאיר פעיל, הטעים פעמים רבות, שבלי פיתרון שיבטיח ריבונות פלסטינית במזרח-ירושלים, אין כיסוי לשום דיבור על שלום. ירושלים היא המיכשול הקשה ביותר לשלום במרחב. הצטרפותו של רן כהן לעמדה כזאת ביטלה מראש כל אפשרות, שהוא ישיג עבור ר"צ קולות ממיגור ציבורי, שהיה קרוב לשל"י.

העיסקה עם כהן היא אסון. קונן באוני העולם הזה איש ר"צ, שדיווח על העיסקה הכספית הכושלת, תמורת 300 קולות הפסדנו לפחות 9000. לא רק מורלה בראון, אלא אפילו שולמית אלוני בעצמה, עלולים לשלם את המחיר. **חיים ברעם** ■

נחוג ♦ בגיעת-חיים, יום-הולדתו ה-78 של **יצחק בן-אהרן**, יליד בוקובינה, איש השומר הצעיר וממייסדי קיבוצו, אשר שירת כלוטננט (סגן) בחיל-החפרים הבריטי ביוון, שבה נפל בשבי הגרמנים (בין חבריו לשבי היו יוסף אלמוגי, איש חיפה, וגם אביו

מנהל בחברות ענק (כמו אמריקן אקספרס, של המחאות-הנוסעים ופוכס המאה ה-20 של הקולנוע); 30 ההרצאות שהוא נושא מדי שנה (תמורת 10 עד 15 אלף דולר להרצאה) וגמלת-נשיא שנתיים של 106 אלף דולר.

הברית, הראשון בהיסטוריה האמריקאית שהגיע למישרתו בלי שייבחר בבחירות הכלליות וללא למישרת סגני-נשיא. כיום פורד הוא מיליונר (שווי מוערך: יותר משישה מיליון דולר). בעל הכנסה שנתיים של כמיליון דולר, הנובעת בעיקר מהיותו

שלי שימעות פרס). כאשר רב ארצה, אחרי ארבע שנות שבי, ררך כוכבו כאיש מפ"ם ואחרות-העבודה. הוא היה שרת-חבורה, המטיף-בשער של המערך (עוז לתמורה), ולבסוף מזכיר ההסתדרות.